

без да предприеме нещо съществено за подобрене на тяхното положение, се запретна да потушава най-енергично всеки израз на недоволство от страна на населението на тия области. Пред тази политика на младотурското правителство и пред страха от бързото военно засилване на Турция, което заплашваше да осуети всичките им надежди, правителствата и държавните глави на балканските държави се стреснаха и чувството на солидарност пред общата опасност заговори най-сетне в тях. От тук до сключването на един съюз помежду им оставаше само една крачка и тя бе направена през 1912 година.

Сключеният през тази година Балкански съюз между България, Сърбия, Гърция и Черна-Гора бе едно велико събитие в живота на тия държави и в същото време едно събитие от най-голямо значение за международната политика на Европа. Този съюз бе един мъжествен опит на малките балкански държави да стъпят здраво на краката си и да доизградят основите на своята независимост, като турят край на взаимните си и твърде много обезсилващи ги борби. Той бе главно и открито насочен срещу Турция и първата негова задача беше обявяването война на последната за освобождение на техните сънародници, чрез извоюване на административна автономия за Македония и Одринско, а в случай на пълна победа, чрез откъсване от Турция и подялбата по между им на Македония. В същото време, обаче, той заплашваше да тури край и на попътноженията на двете централни империи на Балканския полуостров и да нанесе по този начин най-силен удар на империалистическата политика на тези две държави. Балканският съюз образуваше в действителност една стена, преграждаща пътя на Австро-Германския валяк през